61. ԻՍՏԻ ԵՎ ՉԻ ՄՆԱԼ...

Մին հըղցավը քյինեղ էշում ա, տըեսնում մին մարթ էղանը նհետ լծված, վար ա անում։ Հըրցընում ա, թա էտ հինչ պեն ա՞, էտ մարթը թա՝ խոտի յել չի մնալ։ Էտ մարթը, վըեր մին հըրուստու նեթքյար ա ինում, էտ հըրուստեն ըստակած էղանը տըեղն ար լըծված վար անում։

Տա ծիրան հըղցավը քյինամ ա։ Մին քանի տարե վըեր շոռ ա տամ, նորըմինան ա կյամ տըեղավ անց կենում, օղում ա գյիդա՝ էտ մարթը սաղ ա՞, թա՝ չէ։ Շոռ ա կյամ էտ մարթին քթենում, տըեսնում տրա խաղայինը մըեռած, ինքյն էլ տըեղը նստած, տրա սաղ հըրուստթունեն տար ու տրական տըեռած։ Տա վըեր հըրցընում ա, թա պա է՞ս հինչ պեն ա, էտ մարթը թա՝ խոտի յել չի մնալ։

Տա ծիրան հղեն նորըմինան ա կտրում, անց կենում քյինամ։ Շատ ա կենում, թա խըեգյ, էտ մարթն էլ ա պռավըում։ Նորից տըղերքավ անց ա կենում, կյամ էտ մարթին շոռ կյամ, բայց քթենում չի։ Խաբար ըն տամ, վըեր մըեռալ ա, թաղված ա էսհինչ տըեղը։ Քյինամ ա հինգյիստներումը շոռ կյամ, տրա քարը քթենում, տըեսնում յիրան կյիրած. «Խոտի յել չի մընալը...»

Էտ մարթը քյինամ ա ծիրան էրգյիրը տուն կյամ։ Շատ վախտ

ա անց կենում, տարեն տարուն հետան կյամ ա քյինանմ, տա արտեն մաշկան կռացած, օրեր ար հմբարում, վրեր պիտի մրեռնեն։ Մրտկամն անց ա կենում, ասում ա՝ քյինանմ էն մարթին հինգյիստանրանը մին էլ տրեսնամ, նոր մրեռնեմ։ Քյինանմ ա շոռ կյամ, քրթենանմ չի։ Տրեսնում ա տրեղեքյ տրկրտիյեր իլանմ, վրեչ մին քարու տրեղ մանհլանմ չի անում, լոխ հավազ ա տրեռալ։